

**Bursa Uludağ Tırmanışı ve
Orhaniye, Cumalı Kızık ve Oylat şelalesi Yürüyüşü**

Hasan Çoban, 29.10.2015, Ankara,

Yeni Rota tarafından 29-31 Ekim 2015 tarihleri arasında düzenlenen kamplı gezide Uludağ ve çevresindeki doğal güzellikleri görme imkânı bulmuş olmak benim için büyük bir hazdı.

Yürüyüşe tecrübeli kaptanlarımız Abdurrahman ve Salih'in kullandığı iki minibüs ile Ergün Erdem rehberliğinde 32 kişi gittik. Yürüyüşe katılanlar Hasan Çoban, Reha Bahtiyar, Selma Kenanoğlu, Lale Şenel, Hüseyin Güçlü, Turhan Karataş, Metin Memişoğlu, Nilüfer Memişoğlu, Fuat Ceylan, Songül Kaynar, Ramazan Günlü, Hızır Öter, Aslıhan Arslan, Ali Karaaslan, Olcay Demir, Ertan Doğmuş, Hakan İşlekler, Hâkime Koç (İkarus), Ahmet Özfuttu, Serdar Gelişli, Abdullah Bingül, Mustafa Özgen, Vural Öztürk, Galip Yılmaz, Evrim Sevinç, Ahmet Çermeli, Kezban Erdem, Sibel Soygör (İstanbul), Abdullah (İstanbul), Ahmet Enlil'den oluşan bir gruptu.

Bursa'ya 40 sene önce ilk defa gittiğimde tarihi camileri, türbeleri ve o zamanlar bahçeli evleri olan çekirge semtini görmüş ve hayran kalmıştım. Daha sonra Bursa'ya birkaç defa gittim ve her defasında ya toplantı sebebiyle ya da seyahat esnasında yol üzerine denk geldiği için uğradığımdan hep şehir içini ve bir de kayak merkezini görme imkânım oldu. Sonraki gidişlerimde Bursa'nın değiştiğini, tarihi dokunun ve doğal güzelliklerin yeni yapılarla kuşatıldığını görüp üzülmüştüm.

Ülkemizde görülmesi gereken yerlerden biri olan Bursa Ahmet Hamdi Tanpınar'ın Beş Şehir kitabında da ayrıntılı bir şekilde anlatılmakta, tarihi ve doğal güzellikleri tasvir edilmektedir. Tanpınar'a göre tarih Bursa'ya damgasını o kadar derin ve kuvvetle basmıştır ki; her adımda insanın önüne çıkar. Kâh bir türbe, kâh bir cami, ya da bir mezar taşı, yamaçta eski bir çınar, hemen yanında bir çeşme olur ve geçmiş zamanı hayal ettiren manzara ve isimlerle, geçmiş zamanlardan kalma aydınlığıyla sizi yakalar. Bursa' da yeşilin manası çok çeşitlidir; Yeşil türbe, Yeşil cami, vs. çeşitli tasvirlerde karşımıza çıkarak hayalimizde Bursa'nın Yeşil Bursa olarak yer almasına sağlar.

Bursa'nın yeşil olarak nitelendirilmesinin sebebi Uludağ'da akan suyun bolluğudur. Evliya Çelebi Bursa'dan bahsederken "velhasıl Bursa sudan ibarettir" der. Evliya Çelebinin tasvirini Uludağ zirveden inişte kamp kurduğumuz Orhaniye köyü ile Cumalı Kızık Köyü arasında yaptığımız yürüyüş esnasında daha iyi anlamış oldum. Uludağ'ın her tarafında görülen şelaleler, şırıl şırıl, ter temiz, buz gibi suların aktığı derelerden; rengârenk ağaçların, türlü türlü meyveler yetiştiği bahçelerden, güler yüzlü ve cana yakın insanların yaşadığı köylerden geçip gitmek insanı yaşanan zamandan ve düşüncelerden uzaklaştırıp ayrı bir dünyaya götürmektedir.

28 Ekim 2015 Gece 11'de Ankara'dan hareket edip sabah 5:30 civarında Bursa'ya vardık. İstanbul'dan gelip gruba katılacak arkadaşları almak ve yürüyüş öncesi kahvaltı yapmak üzere uygun bir yer düşünülürken; kayak merkezine giden yol üzerindeki çınar altında kahvaltı yapmak fikri cazip görüldü ve çınar altına gidildi. Bursa'ya özellikle Uludağ'a giden herkes meşhur çınarın koyu gölgesinde Bursa'yı seyir ederek çay içmiş olmalı ki bu düşünceye herkes sıcak bakmıştı. Sıcak bir havada tarihi çınarın koyu gölgesinde çay içip kahvaltı yapmak keyifli olabilirdi. Ancak şafak vakti buz gibi havada ve karanlık bir ortamda ağız tadı ile kahvaltı yapmanın pekte uygun olmayacağı anlaşıldığından geri dönüldü. Çekirge semtindeki tarihi Kervansaray hamamının yanındaki parkta Ergün'ün rehberliğinde kahvaltı hazırlanmaya başlandı. Bu arada arkadaşlar da karanlıkta etrafı tanımaya ve dolaşmaya çalışıyorlardı. Parkın karşısında sabahçı kahvesi gibi gece de açık olan bir lokanta vardı. Lokanta çalışanlarının bizim gibi kalabalık müşteriyi görünce gözleri parıladı, hafif soğuyan çorba kazanlarının altlarını yakıp, ekmekleri hazırladılar. Lakin lokantaya teker teker giden arkadaşlarımız önce tuvalete gidip sonra şöyle yemeklere bakıp sonra da parka yönelince garsonlardan biri dayanamayıp "abi servisi parka mı yapalım yoksa arkadaşlar geri gelecekler mi" diye sorma cesaretini gösterdi. Bende "daha gün ağarmadığı için arkadaşlar acıkmadı her halde, parkta ne yapıyorlar acaba, gidip bir bakayım" dedim ve parka yöneldim. Bir gün kahvaltı yaptığımız parkın karşısındaki sabahçı lokantasına yolunuz düştüğünde, kapısında "parka servis yapılır" ya da "sadece müşterilerimiz tuvaleti kullanabilir" yazısı görürseniz şaşırmayın biz sebep olmuş olabiliriz. Kahvaltı hazır çağırısı duyulunca sıra oluşturup açık büfede sabah kahvaltımızı yaptık.

Kahvaltı sonrası İstanbul'dan gelen arkadaşları kaldıkları otelden alıp Uludağ'ın yolunu tuttuk. Uludağ kayak merkezinde otelleri geçtikten sonra 8:45'de zirveye çıkmak üzere yürüyüşe başladık. Kayak merkezinden zirve gibi görünen yere iki saatte çıktık. Çıkarken dağın yamaçlarının oyulduğu, göletler oluşturulduğu ve geniş yollar açıldığı görülmektedir. Buraları bir zamanlar Etibank tarafından işletilen Volfram (Tungsten) maden ocaklarının kalıntılarıydı. Bugünlerde Uludağ'a gidenler Etibank tarafından açılan o yollarda kayak yaparak kışın keyfini çıkarmaktadırlar. Bu yollarda kışın kayak yapanları (<https://www.youtube.com/watch?v=Dpr45IHr8eg>) bağlantısından görebilirsiniz. Volfram çok

sert olması nedeniyle özel sanayi çeliği olarak kullanılır. Demiryolu, iş makineleri, uçak ve gemi yapımı yanında, ampullerde enerjiyi ışığa çevirmede kullanılır. Ekonomik olmadığından mı, yoksa başka sebepten mi bilinmez 1997 yılında bu maden ocağının işletilmesinden vazgeçildi.

Kayak Merkezinden zirve olarak görülen yer asıl zirve değilmiş. Kayak merkezinden görülen en yüksek yerden itibaren zirveye gitmek iki saat daha zamanımızı aldı. 2450 metre yükseklikte bazı yerleri düz, bazı yerleri tepelik bir alandan devam ederken karşıda zirve olarak görünün yere varınca asıl zirvenin orası olmadığı, zirvenin daha da ilerde olduğu devam eden patikalardan anlaşılıyor. 4 saatlik bir tırmanış ve yürüyüşten sonra öğlen saat 1:00 civarında zirveye ulaşabildik. Sırtlardan giderken şiddetli esintiler vardı ama ayaklarımızı yerden kesecek kadar değildi. Ayaklarımızı yerden kesen rüzgârı Sandıklı'da bulunan Akdağ'a çıkarken yaşamış ve sürekli eğilerek yürümek zorunda kalkıştık. 29 Ekim'in Cumhuriyet bayramı olması ve havanında açık olması sebebiyle dağa çıkan çok sayıda dağcı vardı. Bisikletle bile gelenler vardı.

Gördüğüm yürüyüşçüler arasında beni en çok şaşırtanlar ise, zirveye çıkmış olan biri 5 diğeri 10 yaşında olan iki çocuktur. Bursa DOĞADER yürütme kurulu üyesi olan Şakir Özer (Kar Leoparı Özer) 10 yaşındaki oğlu ilkökul öğrencisi Umut Özer ile 5 yaşındaki ana sınıfı öğrencisi kızı Ezgi Lale ile beraber 2543 metre yüksekliğindeki Uludağ'ın zirvesine tırmanmıştı. DOĞADER Dağcılık Kulübü'nün lisanslı sporcusu olan küçük Umut üçüncü defa zirveye tırmanırken kardeşi Ezgi ise ilk defa zirve heyecanı yaşamıştı. Zor olan yerlerde babası Ezgiyi sırt çantasına koyup taşıyordu. Umut ise tüm zorlu yolları kendisi yürüyerek herkese örnek olacak şekilde yürüyüşüne devam etmişti. 2500 metrelik zirveye çıkmanın çocuk oyuncağı olduğunu, beş yaşındaki çocukların bile zirveye çıktığını arkadaşlarıma ve yakınlarım söylediğimde, hasta olur diye çocuklarını sokağa bile çıkarmadıklarından bana inanmadılar. Zirvede karşılaştığım çocukların fotoğrafın çekip göstermesen adım avcı gibi hikâye anlatan palavracıya çıkacaktı neredeyse.

Uludağ zirvesinde Ekim ayının sonuna gelmiş olmasında rağmen hala yeri kaplayacak kar yoktu. Kar olmayışı yürümemiz açısından iyi olmakla birlikte iklim açısından iyiye işaret değildi. Dönüşümüzü zirveye ulaştığımız istikameti geriye doğru takip ederek 2 tepe geri geldikten sonra sağ tarafta görünen göletlerin bulunduğu yöne dönüp göletlere indik. Suları içilecek kadar temiz olan göletlerde hatıra fotoğrafı çektirdikten sonra aşağıya uzanan vadiye yöneldik. Fotoğraf çekirme işini iyi bir manzara görünce oldukça abartan bazı arkadaşlar önden gidenlere göre çok geç kalmışlardı. Arkada kalanları toparlayan Ergün onları yola göre daha kestirme olan vadideki dere yatağına yöneltti. Her zaman olduğu gibi önden giden Reha ve onu takip eden diğer arkadaşlar vadinin sağından devam eden yolu takip ettikleri için dere yatağından gelen arkadaşların gerisinde kalmışlar ve haliyle çok hızlı yürümelerine rağmen geride kalmış olmalarından dolayı açıkça ifade etmeseler de

bozulmuşlardı. “Biz vadiden gidenleri gördük ama başka bir gruptandır diye o taraf yönelmedik” gibi bahaneler ile kendilerini avutmaya çalıştılar. Dere yatağı ile yolun kesiştiği yerden itibaren ormana girmeden önce sol tarafa doğru hafif tırmanıp sonra aşağıya doğru devam eden yoldan yürüyerek akşam karanlığına kalmadan Orhaniye köyüne indik. Ancak, başladığımız noktadan zirveye çıkışımız ve oradan Orhaniye köyüne kadar olan yürüdüğümüz mesafe 27 km civarında olduğundan bazı arkadaşlarımız yorgunluktan yürüme zorluğu çektiğinden yavaş yavaş devam ederek sonunda köye ulaştılar. Akşam akşam 19 civarında vardığımız köyün orman tarafındaki girişinde bulunan futbol sahasına araçlarımız daha önceden gelmiş olduğunu görmek hepimizi sevindirmiştir. Minibüslerden biri yürümekte zorlanan arkadaşları getirmek üzere ormana gittiğinde kalan arkadaşlarda çadırlarını kurup geceye hazırlık yaptılar.

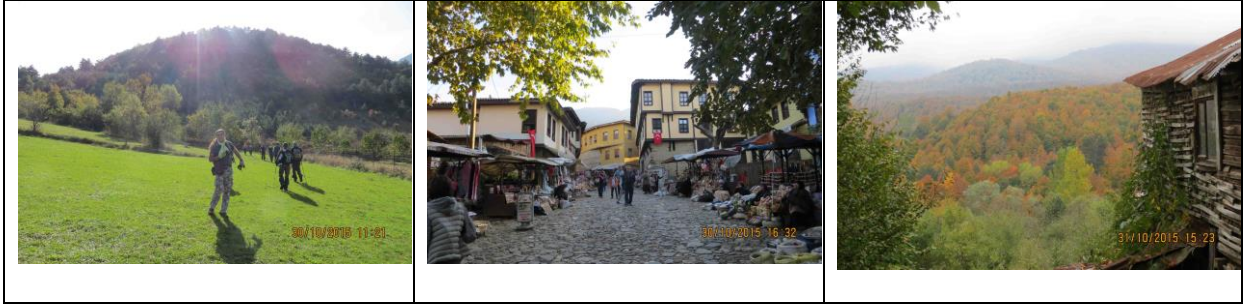
Ergün yemek yapma işinde istikbal vaat eden arkadaşların da yardımını alarak bizlere nefis bir Orhaniye Güveci hazırladı. Tarifini isteyince “sonra veririm” filan deyip geçiştirdi. Kamplarda genellikle akşamları kamp ateşi yakılıp etrafında sohbet edilirdi. Ancak bugünkü yürüyüş uzun ve yorucu olduğundan, bir de yakacak dalların ıslak olmasından dolayı ateş yakılamadı. Ateş yakılamadığı için güvecin toprak tencerede odun ateşinde değil de düdüklü tencerede yapılması iyi oldu. Erkenden yemeğimizi yiyebildik. Yemek sonrası çay sohbeti ile yetinilip saat 7’de kalkmak üzere herkes çadırına çekildi. Gece çok soğuk olduğundan malzemesi yetersiz olan arkadaşlar biraz üşümüş oldukların sabahleyin öğrenmiş olduk. Açık havada sıcak güneş altındaki nefis kahvaltı ve çay hepimizin içini ısıttı.

Sabah kahvaltısından sonra çadırlarımız toplayıp araçlara yerleştirerek sonra Cumalı Kızık Köyüne kadar sürecek olan yürüyüşümüze başladık. Orhaniye köyü ormanlık ve her tarafından şırl şırl suların aktığı yeşillikler içinde bir köy. Evlerin bahçelerinde elma, armut, nar, amme, böğürtlen, ahududu, şeftali gibi türlü türlü meyveler vardı. Bazı meyve ağaçları yollara kadar sarkmaktaydılar. Sahibini görüp izin aldığımız bahçelerdeki meyvelerin tadında baktık. Oldukça lezzetli meyveler. Bana en çokta Trabzon Hurması olarak da bilinen amme meyvesi lezzetli geldi. Buradaki amme gayet tatlı, sulu, turuncu, domates şeklinde değil de portakala benzer yuvarlak hatlı bir meyveydi ve olgun olmayanı bile boğazımıza takılıp kalmıyordu. Tabi armutların iyisin bulup tadan arkadaşlar da yok değildi.

Orhaniye köyünden geçerken avlusundaki fırında ekmek pişiren bir kadın ve ona yardım eden bir adamla sohbet ettik. Sohbet esnasında köyün muhtarı olduğunu öğrendiğimiz Mevlüt ağa da pişirilecek ekmeklerin yanmaması için altına konulacak yeşil yaprakları hazırlıyordu. Muhtarın bahçesinde değişik bir meyve daha vardı. Muhtar Mevlüt, erik büyüklüğündeki bu meyvenin doğal hurma olduğunu, büyük olanların aşılı olduğunu, asıl hurmanın daha lezzetli ve faydalı olduğunu söyledi.

Hem akşam vakti yolda karşılaştığımız, hem de sabah vakti yoldan geçen köylüler ile evinde gördüğümüz köylüler hummalı bir kışa hazırlık faaliyeti içindeydiler. Kimi odun

kesiyor, kim ot topluyor, kimi bahçesini düzenliyor, kimi ekmek yapıyor velhasıl herkes arı gibi çalışıyorlardı. Böyle çalışkan köylüleri ilk defa gördüm. Sebebini de köy meydanında beklerken kahvede oturan iki üç kişi ile hasbihal ettikten sonra öğrendik. Köyde kimse kalmadı mı? Nerde bu millet? Diye sorduğumuzda Ayhan Işık bıyıklı, samimi yardım sever biri “herkes işinde gücünde, bizde bir gün bir yılı kovalar diye bir söz vardır” deyip “buralarda iyi havalarda ne kurtarırsan kardır. Bu gün yarın bir kar yağarsa 6 ay yerden kalkmaz, buraların kışı sert olur, onun için herkes işini bitirmeye çalışıyor” dedi.

Bursa'nın Kestel İlçesine bağlı olan Orhaniye köyünden saat 10:00'da başlayarak Osmanlı köyünden, Saidabat köyünden ve Hamamlı Kızık köyünden geçerek, kah bahçe aralarından kah orman yolundan ilerleyerek Akşam 4:30 civarında Cumalıkızık Köyüne ulaştık. Bu arada Bursa'da Cumalıkızık, Derekızık, Hamamlıkızık, Fidyekızık ve Değirmenlikızık olmak üzere beş tane kızık köyünün günümüze kadar ulaşabilmiş ve tarihi dokularını büyük ölçüde korumuş olduklarını öğrenmiş olduk. Malumunuz Kızık 24 Oğuz boyundan birisi. Bursa Osmanlı Devletinin başkenti olduğu için etrafındaki köyleri ve kentin mimarisi tarihi mirasını muhafaza etmektedir. Cumalı Kızık köyü 700 yıllık tarihi ile geçmişini ve tarihi dokusunu en iyi koruyan köylerden biri olduğu için UNESCO tarafından tarihi miras olarak tescil edilmiş yerleşim yerlerinden biridir.

Köylerin içindeki yol kenarlarındaki ve tarlaların kenarlarındaki anıklardan, adım başı karşımıza çıkan çeşmelerden ve şelalelerden buz gibi sular akmakta ve Uludağ'ın etrafının yemyeşil doğasına hayat vermektedir. Çeşmelerde yazılanlar da gelip geçenlere “bak şu çeşmenin haline su içecek tası yok, kırma insanın kalbini yapacak ustası yok” gibi ince mesajlar da vermektedir. Yürüyüş boyunca gürül gürül akan bir dereden geçiş köprü olmadığı için biraz maceralı oldu ama gruptaki herkes suya düşmeden derenin bir tarafındaki kayadan öbür taraftaki kaya uzun atlama denemesi yaparak geçti. Saidabat Köyünden çıkınca Hamamlıkızık köyüne giderken yol üzerinde bulunan Saidabat Şelalesi, Saidabat Köyü Kadınları Dayanışma Derneği tarafından işletilen sosyal tesisler ve etrafındaki mesire alanları görülmeye değer yerler. Daha sonra Orman Bakanlığının Bursa kent ormanı projesi kapsamında yürüyüş yollarını düzenlediği, Cumalıkızık yakınlarında Deliçay üzerinde bulunan bir doğa harikası olan Kürekli Şelalesine uğradık. Hem Kürekli şelalesinin muhteşem görüntüsü hem de geniş oturma alanları ve yollar olan Küreklidere mesire alanı hafta sonları

doğada vakit geçirilecek yerlerden. Hafta içinde olduğumuzdan mıdır yoksa başka sebepten mi mesire alanında kimseler yoktu.

Doğal yapısı ile yemyeşil olan köylerin, şelalelerin, yolların, derelerin tek kusuru çevre kirliliği. Özellikle naylon poşet, pet şişe başta olmak üzere dere kenarları, yolların kuytu yerleri katı atık çöp toplama alanı gibi. Bu çöp işinin ülkemizde acilen halledilmesi gereken işlerden biri olduğuna bir kez daha şahit oldum. Çöp konusundaki eğitimsizlik ve yanlış bilgi had safhada toplanan çöpleri yakarak bertaraf etme gibi yanlış bir uygulama var. Çöpü yakmak, çöpü halının altına süpürmek gibi değil, yakıldığı zaman bindiğimiz dalı kesmiş oluyoruz. Küresel ısınma sebebiyle iklimin değişmesi; sonuç olarak tayfun, fırtına, ani aşırı yağış, kuraklık hep küresel ısınmadan kaynaklanan doğal afetlere sebep olmakta. Bazı arkadaşlarımız eline geçen naylonu ateşe atarak ondan kurtulduklarını sanıyorlar, ama tam tersine daha fazla çevre kirliliğe sebep olduğunun farkında değiller. Dünya kamuoyunun en çok önem verdiği konulardan biri küresel ısınma ve iklim değişikliği olduğu için Birleşmiş Milletler ülkeleri tedbir almak üzere sık sık topluyor. Yine aynı konuda tüm ülke yöneticileri Aralık ayında Paris'te toplanacak. Bu toplantılarda alınan tedbirler yararlı olmaya başladı bile. Alınan tedbirlere uymayanlara ağır cezalar uygulanmakta. Wolks-Wagen firmasının başına gelen olay çevre kirliliğine sebep olan araç üretmesidir.

Akşam 4:30 civarında Cumalıkızık Köyüne vardık. Birbirinden şirin tarihi evler, kalabalık köy meydanı ve köye gelen ziyaretçilerin çokluğu köyün önemli bir tarihi miras ve turizm merkezi olduğunu gösteriyor. Akşam karanlığı olmadan çadırlarımızı kurmak için köyde fazla eğlenmeden kamp yerimize gittik. Kaptanımız Abdurrahman Cumalıkızık köyünden Bursa'ya gidiş yönündeki mesire alanında konaklama için keşif yaparken devriye gezen ve onlardan şüphelen Jandarmadan grubumuzda bulunan Ahmet Çermeli'nin ismini kullanarak (Taylan Fatihi Termeli Ahmet Paşa'nın) kamp kurmak üzere izin almış. Cumalıkızık Bursa Büyük şehir'in Yıldırım Belediyesine bağlı bir mahalle olduğu için şehirden buraya toplu taşıma olup son durak mesire alanının bulunduğu köprübaşında bulunmaktadır. Çadırlarımız kurarken mesire alanının yan tarafından koyu bir duman yükselmeye başladı. Çevreci bir Çoban olarak hemen dumanın geldiği alana doğru gittim. Düzenilmiş bir alanda yığılmış çöpleri ve inşaat atıklarını ateşe verilmiş, 3-4 kişi de etrafında seyir ediyorlardı. Ateşin yanına yaklaşır yaklaşmaz hemen fotoğrafını çektim ve "niye yakıyorsunuz bu çöpleri, yaptığınız doğru değil" diye adamları uyarınca telaşlandılar. Bu defa kendilerini savunmak için etrafımı çevirip "hop bir dakika, sen de kimsin, neyin nesisin? Kimin fesisin? hem niye fotoğraf çekiyorsun?" diye beni sorgulamaya etrafımı çevirmeye başladılar. Aklıma gözü morluktan kurtulmayan çevreci Profesör Orhan... geldi. Bu durumda ya topukları yağlayıp kaçmak, ya bağırıp arkadaşları yardıma çağırmak ya da kendi başımın çaresine bakmak zorundaydım. Kaçsam hayat boyu içime dert olurdu. Arkadaşları çağırırsam bu defa mahcubiyet ve eziklik hissederdim. İyi ki kimlik sorup fotoğraf makinamı almaya kalkmadılar.

Ben de cesaretimi toplayıp elimi belime atıp kendinden emin bir şekilde “Yavaş olun, Ankara’dan geldik, 30 kişiyiz, derenin kenarında kamp kuracağız. Ben Kalkınma Bakanlığında çalışıyorum, yıllardır çevreyi korumak için çalışmalar yapıyoruz, milyarlarca para ayırıyoruz, siz işin kolayını bulmuş yakıyorsunuz. Bunları yakmak yerine Belediyeyi arayın toptasınlar” dedim. Kalabalık bir grup olduğumuzdan mı, cesaretle onlara cevap verişimden mi bilmem duraksadılar. Biri söz alıp “izinsiz buraya kamp kuramazsınız, ben buranın muhtarıyım” diyerek baskın çıkmaya ve ağırlığını koymaya başladı. İyi ki jandarmadan izin alınmış. Ben de “Jandarmadan izin aldık” deyince. “Buralar Jandarmadan değil benden sorulur” dediği sırada telefonu çaldı. Telefonu açanın jandarma karakol komutanı olduğu konuşmalardan anlaşıldı. Muhtar telefonda bazı kişilerin ikamet adresi ile ilgili sorulara cevap veriyordu. Konuşmanın sonunda “tamam komutanım hallederim, şu anda mesire alanındayım, dönünce gereğini yaparım” dedikten sonra benim gözüme bakarak şimdi yaktım seni der gibi “burada bazı arkadaşlar sizin izninizle kamp kuracaklarını iddia ediyorlar” dedi. Karşıdan gelen cevapla rengi değişti ve yumuşadı “tabi komutanım, gecelesinler, bizim de misafirimiz sayılırlar, hürmetler, iyi akşamlar” deyip telefonu kapadıktan sonra “keşke daha önceden haberimiz olsaydı, daha iyi olurdu” dedi ve ekledi. “Bu çöpleri soruyorsun ya. Bunlar başımızın derdi Bursa Büyük Şehir büyük oldu ama bizim için kötü oldu. Günde birkaç defa çöpleri alın diye belediyeyi arıyorum. Araç yok diyorlar, yakıt yok diyorlar, bizi oyuyorlar. Ortalık pislikten ve kokudan geçilmiyor. Biz de çaresiz çöpleri ya derelere döküp ya da geceleri yakıp kurtulmaya çalışıyoruz. Ne yapalım siz söyleyin?” diye dert yandı Muhtar Emin. Ben de “moralini bozma, ülkemizin her tarafı böyle, hiç kimse işini doğru dürüst yapmıyor, herkes çalışıyormuş gibi, işini yapıyormuş gibi görünüyor ama kimse bir şey yapmıyor. Umudumuzu yitirmememiz lazım. Sen belediyeyi, valiliği aramaya ve başka çözümler bulmaya devam et” dedim. Muhtar ve arkadaşları ile bundan sonra samimi olduk. Ben de samimiyetten fırsat bulup “biz genelde akşamları ısınmak ve başında sohbet etmek için kamp ateşi yakarız, ama naylon türevlerini yakmayız. Yürüyüşteki arkadaşlar genellikle çevreye duyarlı oluyorlar, mümkün olduğunca çevreyi korumaya özen gösteriyorlar” dedim. Yemekten sonra buraya gelip ısınırız deyince. Buraya gelmenize gerek yok, şuradaki inşaattan çıkan tahta ve çitaları alıp kamp kurduğunuz yerdeki betonların üstünde ateş yakabilirsiniz dedi. Vakitte geç olmuştu, vedalaşıp ayrıldım.

Akşam yemeğinde Ergün yine ustalığını gösterip, patlıcanlı, kıymalı, domatesli, biberli sosla zenginleştirilmiş mantı yaptı. Ergün ve yardımcıları yemek yaparken Serdar ve arkadaşları da kamp ateşin yakmışlardı bile. Çöp alanından yeteri kadar tahta ve ağaç parçası getirildi. Yakılan ateşin başında kestane közlenip, çekirdek çıtlatıldı, tedarikli arkadaşların getirdiği kahveler közde yapıldı ve bol bol sohbet edildi. Hâkime elinde bir çubukla gece yarısına kadar ateşi deşeledi, coşturdu da coşturdu. Geç saatleri kadar ateş başında ısındık. Sonra dinlenmeye çekildik. Dere kenarında olduğumuz için su sesinden ve rüzgâr sesinden dolayı bir gece önceki gibi horlama sesi bile duymadan rahat bir gece

geçirdik. Bu arada bazı arkadaşlar ile Tarihi Cumalıkızık köyünün geceleri nasıl diye köye gittik. Her köyde olduğu gibi Cumalıkızık'da da gece sokaklar تنها idi bir tek kahvehanede oturanlar vardı. Orada biraz oturduk. Aynı şekilde sabah erkenden de köye gittik yollarda sadece köpekler, tavuklar, fotoğraf çekmeye gelen meraklı turistler vardı. Bir de fırında çalışanlar işlerinin başındaydılar.

Kahvaltı sonrası malzemeleri toplayıp arabalara yükledik ve Oylat kaplıcasına ve şelalesine gitmek üzere yola çıktık. İnegöl ilçesini geçtikten sonra saat 11 civarında Oylat Kaplıcasına vardık. Oradan Oylat Şelalesine doğru tırmandık. Şelalenin ve çevresinin olağan üstü bir doğal güzelliği var. Bol bol fotoğraf çektikten sonra şelalenin sağ tarafındaki oldukça dik ve kaygan patikadan tırmanarak yukarıdaki kayalığın sağındaki geçitten geçip dik bir yokuştan sonra saat 1:00 civarında yola çıktık. Yolda, erken gidip kaplıcada vakit geçirmek isteyenler soldan devam ederek saat 3 civarında kaplıcaya varmışlar. Biz de yolun sağ tarafından gidip Mesudiye köyünü geçerek dağın etrafını dolaşip saat 5 civarında kaplıcaya ulaştık. Yürüdüğümüz orman sonbaharın bin bir türlü rengini gösteren ormanda, yürümesi keyifli bir güzergâhta 20 km'ye yakın yol yürüdük. Akşam yemeğini kaplıca da yiyip saat 6 da Ankara'ya hareket ettik. Ankara'ya ulaştığımızda saat 11:00'di. Yorgun olmamıza rağmen yine iyi bir gezi yapmış olmanın mutluluğu ile herkes memnun bir şekilde dağıldı. Bir sonraki yürüyüşte buluşmak üzere arkadaşlarla vedalaştık.

Gezi ile ilgili daha fazla resim için aşağıdaki bağlantılara bakılabilir.

29 - 31 Ekim 2015, Perşembe-Cuma-Cumartesi;

Hasan Ç.; <https://picasaweb.google.com/101774832044237194970/20151029Uludag>

Ramazan ; <https://goo.gl/photos/TcrEH2HCkkg8vcdq8>

Ergün ; <https://goo.gl/photos/HHATpqjWcLJuRuvo7>

Reha; <https://picasaweb.google.com/101024357153559643700/2931EKIM2015BURSA>

Kaynak: <http://www.hasancoban.com>